

Quaestio 2^a. De malicia acciduum
Art. i. quae nam illa sit, & quae eius calitas.

Non uocamus in questionem Valde malis casus acciduntium, de quo
dubitare experientia ipsa prohibet. Experimur n. ab uno ac-
cidente in aliud mutationem fieri in subiectis corporeis. u.g. can-
dem aquam ex frigida fieri calidam. Vn' Liquido constat dari
subiectum, quod utrumque accidens recipiat, & rursus calidum d' in quo fiat.
Ratione uero comprobatur quod accidens p se subsistere non potest: q^o
indiget subiecto, & malicia cui inuitatur. Quae ex ratione uis
aperte colliguntur. Primum malitiam casum ad uis subiecti non extendi;
cum subiecta possint esse ex se perfecte subsistentes: uero ex
corporeas non egredi, si quidem spuales uis p se subsistent p
se esse. Vn' accidens ex sua uis. potest esse casum malitiam cui
inuitatur, s. sit uale, s. ignata, s. corporum, siue spuale, cu-
nulum esse possit p se subsistens. Ex quo et facile con-
stat subiecta spuales creatas uis exercere calitatem malitiam
accidentium qd perficiunt. Loquimur h' de p'na accidenti
entitate, de modis n. a libi agendum est.

Causa h' malis accidentis non potest uniuersae
conuincere cum casu malis subiecto, quod probatur, quod subiectum qd
exercet casum malitiam in actus est nobilior casu malis subiecto,
cum sit ens completum, & includens contra actum, s. sit
ipse actus p se subsistens, ut sunt spuales subiecta, casus uero
malis subiecto est ens incompletum & pura potentia. Quod
uero attinet ad causalitatem sub qua distinguuntur est nobilior
& calitas casu malis subiecto, quam calitas est malis accidentis.
et probatur, quod est quod confertur a casu malis subiecto est esse sub-
stantiale, et quod confertur a casu malis accidentis est esse accidentale.

sed esse substantiale longe superat esse accidentale: q' cau-
 salitas p' qua confertur esse subiecta acausalit' subiecta e nobilior
 causalitate p' quam confertur esse accidentale acausalit' accium.
 Dein productio accidentis, q' e causalitas in fieri subiecti e gene-
 ratio in quod, productio uero subiecta e simpliciter generatio.
 Vn' constat tam materiam subiecta esse simpliciter nobiliora, q' ratio
 illa n' se sumit ex ipsa causa entitate, sed ex calitate qua
 essentia e, q' in materia subiecta nobilior e qua in causa accidentis
 sumat in fieri, ut probatur est, q' in factis e, q' est unius sub-
 stantialis, illa uero accidentalis. Non e in concedenda acciden-
 tibus eodem modo in o' statu, et in concretis, quatenus sunt com-
 posita p' accidentis, illam nec includant, in abstractis in nihil
 lam habent aqua componentis, hoc e n' componentis ex materia et
 forma, sicut in causa materia aqua sustentat. 1^a pars assertio nis
 probatur, q' accidentale compositum intrinsece includit subiectum
 et accidentis: sed accidentis hoc se p' modum facti: q' subiectum
 p' modum materiae. Probatur e contra q' facti n' sustentant q' se e ac-
 cidentis nec correspondet aliqua pars: q' subiectum habet rationem
 propriae, atq' ad e' causa materiae. Vn' compositum accidentale
 intermediae locali et physica unione coalescit: sed unio e
 calitas causa materiae, cum e dependetia: q' subiectum aqua depe-
 ndet accidentis mediant' e' illa unione a forset ea in compositione
 unione uera, ac p' propria calitate in materia.

2^a pars assertio nis nominis accis in
 abstractis n' componi ex materia et forma, q' tota entitas e facti ubi:
 q' nullam habet partem in me q' sic materiae animi pars. Contra probatur
 q' facti n' habet compositionem ex materia et actu u' sit ipse q' e
 his partibus. Vn' q' intelligi n' potest in accidentibus q' materia, n'
 est nec ad actiones exercendas, quod e falsum, cum istud
 impediat re accis in tota suam entitatem sit actiuus:
 na' ea pars q' ligatur tanquam materia u' careret actiuitate. Vn'
 rursum confirmatur e' q' accidentis actiuus in tota sua

+ nam ca. Lov. u. g.

entitatem e' actiuam q' n' indiget ma' p' q' sit ma': L' illa
ma' laqueare tr' ad hanc multatione, qd' e' falsu' in tota sua
entitate com' producit, nec ibi persistit ma' figuris p' acceptis
in qua' caloris fra' introducatur, hinc n' n' fiet ex frigido
calidum, et sic est figure elvi, qd' e' impossibile. Vlt' probat'
q' daret' in compositione processus in finibus, na' pars
illa q' dicit' fra' et constat et alia ma', dicit' in taliquis
cum n' de h' maior ma': Istus n' calor s'm sua ent' latens
est fra' sub' h', quemadmodu' illa pars e' fra' accidentis.

¶ Pars caloris nimiru' accia in abstracto
habet eam matrem cui inuitant', probat' ex imperfecta acci-
dentis na', pendet n' a sub' h', n' in quad' unionem, sed e' quo
ad entitatem: q' et in abstracto h'et eam matrem cui inuitant'.
anis p'et, q' n' minus pendet accidentis a sub' h', qua' fra' sub-
stantialis matris a ma': sed fra' substantialis pendet a ma'
quoad entitatem sua: q' accidens ita pendebit a sub' h'.

In rursu' satis conuenit' accidens n' in pe-
dere a sub' h' in factu' a' uerit' et in fieri: q' unq' n' sit istius
productio in sub' h' recipit' immediate d' illa median' be-
te accis mat' qua' in le pari uia procedat' d', at q' in
mat' ca' sub' h' processimus. In q' eam matrem accis
poni in actu primo, n' p' sup' aditu' prim', sed p' sua met' entitate
quod y's dom' pene ubiq' conuenit', q' id probat' e' in ma' s'
exga' fra' substantialem d' in ferius statu' probabitur.
Quis uo' calitas in fieri e' q' unq' productio accidentis, l'
s'it pp'ia acti', emanatio. Calitas in factu' e' a unio-
ne in accidente d' qua' median' te pendet a sub' h'. Quod
facile apparet, cum accidens n' sit ca' sub' h' sup' fluit' et aliu'
modum que permul' uncedere n' uerit', qui sit in sub' h', il-

Ludg uniat accidenti, d' n' sit dependetia sed motus purus,
 cum n. uno tm mo, qui sit dependetia accidenti a subto res
 hoc p'nt constare, superfluous e' quivis alius, n' qd' modi puri
 n' sint admittendi, sed q' accidens ponet a subto, et n' sub-
 tum ab accidente: q' d'at maior r'io ob qua' motus in ac-
 cidente ponat, d' unus tm sufficit, q' sit illius dependetia.
 In partib' n' integrantib' pura modu' utiq' conceditur s' q'
 n' d'at maior r'io ob qua' est una p' ponat, et n' ex alia.

Subtm uo p' sua entitatem e' in se primo
 ad accipienda actus ponat, q' si indigeret aliqua p'ia
 in e' media, L' illa' esse accipens, L' subia, si accidens daret
 p'cessus infinitus, q' ad illa' p'iam accipienda' alia indige-
 ret d' sic deinceps. Si subia n' d'at maior r'io ob quam
 hac q' d'it p'ia accipens immediate accipereb, qua' ipsum
 subtm

Contra hanc doctrina' sic oppones. Actus d' p'ia
 sunt in eodem g'ie: sed actus e' p'ia accidentalis: q' subia
 ponit in actu primo ad actus accidentales accipientes, q' n'
 e' subtm. Hoc pronuntiat n' bene tribuit L' h' d' d' d' et
 si ut veru' accipiat, tradita doctrina n' e' f'ict, nec n' eius
 sensus e' actus d' p'iam poni in eodem p'io, sed ut logica
 explicat. q' d' in p'ia' Soph' arb. d' p'iam accipi ad
 genus, imo ad spem sui actus, tanqua' ad id ad quod ordinat:
 L' eius sensus e' rem antiqua' existat cum e' in p'ia d' d' h'ua
 e' e' p'ud em g'is d' spem, ac cum e' in actu, sive existit, q' d'
 est explicatio L' h'

Idem d' p' 14. Met. sect. 2. no' 13. cu' utranq'
 explicatio' vera' existimet, neutram p'pria' credit. Docet q'
 axioma illud de p'pria' p'ia' receptiva, L' actu intelligendi
 e' e', n' sed n' actus, ad que' p' se primo d' immediate ordinat
 hoc n' p'ia' p' se primo e' e' h' h' h' ordinari ad actus aliq'
 os, ut illa' p'ia' ad p'ia' subiales, intus ad alia' e' d' as

De recipiendis inlectionibus. De his q̄ p̄suerunt aduocatas,
ut considerant p̄tibus. Vt. Potest aliquis heri uim d̄ eae
pacitatem ad aliquē actū, sive acciēndū, sive recipiendū,
n̄ q̄ ad illū primariū ordinē, sed q̄, ob eminentiam,
p̄ conditionem naturalem, quam t̄t̄ concomitantē d̄ natura, t̄t̄
talem uim, ut Deus t̄t̄ uigōiam, ad agendum ad extra, cre-
atura p̄uam obiectalem ad actus n̄ debitor, n̄a p̄uam ad reci-
piendam quantitatem, d̄ n̄ d̄m actū falsū ē p̄uam et actū
eū in eodem genere. Vn̄ cum subūm sit p̄uam q̄ fr̄is acci-
dentales hōc 2. mo, n̄ intelligit de illis p̄ p̄uam aduocatas
facile ex p̄p̄uam h̄is exemplis unijei p̄t̄t̄. Aduertendū
uō ē, n̄ eū necūm ut actus et p̄uam sint in eodem ḡie, conueniant
uniuocē in ḡie aliquo; sed si actus est subūm, p̄uam et subūm
erit, si accidens, erit et accidens.

Obijciēs. P̄uam Generatiua ē accidens ori-
natiū immedie et primariū ab. Sūū actū: sed Res p̄ illam
producta est subūm: q̄ falsum est et supposita, h̄a ex p̄h̄
catione actum et p̄uam eū in eodem ḡie. Responsio hujus
argumenti pendet ex n̄o quo accidentia attingunt produ-
tionem subūm: si n̄ sunt tantūmodo accidentia dispositiua,
p̄uam generatiua solum accidentia producit, et cessat dif-
ficultas: si uō immedie attingunt subūm, attingunt
im̄ instrumentaliē, priusq̄ p̄p̄uam illa, h̄a
actionē aliam accidentalem, productiuam accidentum
ex qua q̄us n̄a considerat, q̄ et de p̄uam n̄ p̄ h̄a d̄m est.
Art. 2. V aliquod accidens immedie
subijecet in Mā prima

Quaestio solum de quantitate pot. ventilari, cum de modis nihil mo-
 gendum sit. Quis p[ro]p[ri]a negat[iv]a docet D. Thom. 1. p. 76. art.
 6. quem sequitur Arist. de ente et entia cap. 7. q. 16. mu. q. 3
 alij ex Thom. quos citat Bar. disp. 14. Sect. 3. no. 6. Lib. 2
 us ita pot. confirmari. 1. Accidens ideo inhi[er]it sub[st]a, ut in
 illa subsistat, e[st] n[on] imperfectu[m], et sibi n[on] sufficiens: sed ma-
 jor n[on] est et ex se sufficiente sub[st]a[m]: q[ui]a n[on] pot[est] illa p[ro]p[ri]a
 tate accidenti: q[ui]a n[on] h[ab]et immediate in illa sub[st]a[m]. Ma-
 jor. minor, in p[ro]bat[ur] q[ui]a ma[ior] prima n[on] pot[est] existere sine con-
 ditione s[ub]st[ant]a, quod n[on] accideret si h[ab]eret completa[m] ad sufficiente[m]
 sibi sub[st]a[m].

2. Si quantitas est p[ro]p[ri]etas sub[st]a, cor-
 pora completa: q[ui]a immediate in illa debet subsistere, et
 n[on] in sola ma[ior]. Con[tra] p[ro]bat[ur] q[ui]a compositu[m] mate[ria] e[st] sub[st]a[m]
 capax ad subsistendam quantitatem, tam in ma[ior]e, quam s[ub]st[ant]a,
 q[ui]a in illa sub[st]a[m] quantitas si est ejus p[ro]p[ri]etas. Et aut
 capax in s[ub]st[ant]a p[ro]bat[ur], q[ui]a n[on] implicat unu[m] accidens immediate
 alteri univ[er]si, ut qualitates utraque immediate univ[er]si q[ui]ntitati:
 q[ui]a facilius aliter accidentalis univ[er]si actus sub[st]a[m], hoc e[st] s[ub]st[ant]a,
 utenti in maiorem in se h[ab]ere p[ro]p[ri]etatem.

U[bi] si quantitas immediate e[st] in ma[ior]
 e[st] illius p[ro]p[ri]etas p[ro]p[ri]a ejus p[ro]p[ri]a ad quantitatem. Sed
 ceret ad actus, quam p[ro]p[ri]a ad s[ub]st[ant]a[m]: hoc aut[em] e[st] in univ[er]si-
 nens, q[ui]a p[ro]p[ri]a ad s[ub]st[ant]a sub[st]a[m], e[st] ma[ior] p[ro]p[ri]a: q[ui]a q[ui]n-
 titas e[st] p[ro]p[ri]etas totius compositi, in illo q[ui] et n[on] s[ub]st[ant]a sub-
 jectatur. Propter haec argumenta hujus opinio Arist.
 multa vigerunt ex Arist. testimonio, et locutione, q[ui]a
 statim post haec argumenta solvemus.

Contra hanc sententiam, main. 1. e[st] immediata sub[st]a[m]
 quantitatis s[ub]st[ant]a, receptissima e[st] in p[ro]p[ri]a, qua docent s[ub]st[ant]a
 sec[un]d[u]m Met. cap. 1. q. 1. sect. 4. Suar. sect. citata no. 10.
 et alij quos uterq[ue] citat. Loc. p[ro]bat[ur], quantitas in lumine
 immediate et totaliter sub[st]a[m] in ma[ior]: q[ui]a et in reliquis

Supere ite igitur ut argumenta ista sine de luamus. Ad pri-
 mum igitur negatur contra. Et non materia insufficientem sibi subsi-
 centiam habet, potest illam prestare quantitatem dependenter a forma
 in qua est factis. Unde non sequitur quantitatem in qua est ma-
 teria immediate subsistere in forma, sed in materia, et quoad ea
 substantiam pendeat a forma in aliquo qua est, non immediate,
 sed mediante materia.

Ad 2. negandum est quantitatem esse proprietatem
 substantiae corporeae, completam, absolutam, sed tamen non materia. et
 propterea dominum non est compositum capax illius non, forma, quia sub-
 spectum immediate in forma, sed remote, quatenus scilicet forma
 dat esse materiae, quod est proprium et immediatum quantitatis sub-
 jectum. Quod et patet ex proportione quae inter materiam et igni-
 tatem, utraque non est activa, proprie, sed passiva, forma vero,
 est activa. Unde ad ultimam instantiam dominum est quantitatem
 nullam cum materia habere proportionem, habere tamen cum qualita-
 tibus quas subterfatur quia est immediatum istarum substantiarum

Instantibus tamen. Quantitas praestat suum esse formae fo-
 rem materiae: quod immediate subiacet in illas. Contra
 patet, quia impossibile est dari esse formae praeter accidentis in sub-
 stantia sine ipso accidente, et sui non factis formam ipsam esse in
 se, licet includit. autem probatur quia patet materiae exten-
 duntur per ordinem ad formam, et locum, et non talis est proportio
 haec materiae ubi se plethura loci: sed hoc expensio est ipsa
 factis esse quantitatis, Lex illo oritur immediate quod
 quantitas praestat suum esse formae et materiae.

Ad hanc instantiam 2. distinguendo maiora
 praestat non quantitas suum esse formae praeter materiae, non
 immediate, sed mediante materia, catenus non forma extensa est
 ad locum cum impensibilitate quatenus scilicet coniuncta est
 materia quod illa extensionem habet a quantitate, participat
 quod forma hanc affectionem non substantiae cui accommodatur.

Quia et qualitates mater quantitates ex se in se illam
participant, n. quibus est sum. hanc suam illis quantitates in
buat hunc n. in praestat. hunc cui communicat ut fra. qua
litatibus ut communicat ut sub. cui illa accomodantur.
Non est q. hae extensio estis factis quantitates, cum sit
extensio per accidens et re. in th. estis ut factis e.
et extensum primo et immediate p. quantitate, tanquam
per propriam formam.

Ad ultimum dicitur primam mater ad quantita-
tem prius ad actum veluti ordine executionis, n. ordine
dignitatis et intentionis. Est n. quantitas dispositio na-
talis nec in materia ut forma recipiat, ordine ut dignitatis
et intentionis prius reducti ad actum prius ad factis subs-
tantiales, hae n. e. certatis materia. q. certatis ad has factis
ordinati, dicitur illudus e. Thes. cum essent mater primo
respicere primo formas substantiales.

Ad reliquas eius locutiones respondet
Soar. cit. sece. no. 51. cum igitur ait sub. hunc generis
e. mater primam, altera hunc ut et augmentationis tem-
positi intellige sub. hunc ultimatum et denominationis, to-
tum n. compositum denominatum quantitate a quantitate, q. im-
mediate et adaequate e. in materia prima et ipse in compositum
quo et in sensu accipiendus e. Thes. cum essent prima sub. hunc
e. sub. hunc accidenti, reliquis loquendi modis q. uultu facili
erit ex istis responsio. Ex q. et hunc diuersu antecedente, col-
liges quantitate e. posteriore mater cuius est proprietas, et
posteriorem factis in qua e. factis. Cum n. materia in eo gressu sit factis
posterior, quantitas e. q. mediante materia e. hunc dependet erit
posterior. In qua ut e. mater quantitas est prior forma

29
si est dispositio materiae ad accipiendas formas dispositio vero ad acci-
piendas formas ad genus eam materiae locutionem

Art. 3.º Quid de reliquis accidentibus, ac modis.

Qualitates materiae quae primo occurrunt, sunt praedictae scilicet
colorum actus, species et situs, dispositio scilicet praeter antecedentes
et consequentes, ex his dispositio sequantur, ut colores et
situs ultimis non est dubium quod in quantitate immediate
recipiuntur. Probatur quod haec omnia habent suam extensionem
nam in subiecto: quod recipiuntur in quantitate immediate.

Dicitur recipi in subiecto per quantitatem extensam, ut de subs-
tantia praeter superioribus diximus, propter quod ea participare
extensionem. Sed contra est, quod accidentia in sacra doctrina
natura sublata subiecto consistunt immediate unita propria
quod propterea cum participant extensionem, non recipiunt in
subiecto immediate. Superfluum non est peculiariter miraculum
et singula accidentia ibi admittere, cum uno possint constare
omnino. Nam terminata supernata quantitate reliqua acciden-
tia illi unita sine peculiariter modo existunt. De partibus et
vitalibus et corporalibus idem dicitur, nimirum immediate
recipi in quantitate, nec tamen inde sequitur separata di-
visione quantitate, posse naturam in illa existere, quod pendet
in fieri et conservari a subiecto quod per illos operatur.

Obijeris formas immediate influunt in actus
hanc partem: quod in illa immediate recipiuntur. Pro-
bat antecedente, quod modo non discutimus, verum quod
existunt. Sed negando consequentiam; nam praedictae materiae
in fine, immediate causae effectus abstrusae, et
non recipiuntur in illa: quod et potest praeter influere ef-
fectus in illam actus, quantumvis illi unita non sint. Nec
oppones hoc, actus esse inmanentes, atque adeo si cum
in illos influunt non posse esse eorum causam; actus enim di-

cunt immanentes in p[ri]ncipio, n[on] o[mn]i[um] p[ri]or[um] agge[ss]et.
ua pendent, ut p[er]tinet in actibus p[ri]or[um] cognoscentium
quoru[m] p[ri]mum sunt et spes, et in actibus in illis substanti.
Actus uero harum p[ri]or[um] immediate in illis recipiunt, id est
omn[is] e[st] de spe et habitibus q[ui] ad illos concurrunt, quod p[ro]batione[n]t et

Sp[eci]ales qualitates eor[um] n[on] se habent in subiectis
sp[eci]alis, in Angelo n[on] et aia[n]tali p[ri]ncipio q[ui] sunt q[ui]litates reales,
immediate ipsis coherere, quoniam de gratia et ueni existimant
aliqui S. actus uero, spes et habitus, s[unt] nates, s[unt] nates
immediate in ipsis p[ri]ncipio recipiuntur

Hac de his q[ui] media unione subiecti inherere,
q[ui] leat ab illis distinguuntur. De mo[n]stris ad ultima[m] possemus
exquirere q[ui] pendent a ca[usa] mali n[on] inherere, hoc e[st] q[ui]
componantur ex m[od]o et f[or]ma, pars n[on] negatiua euidens est; sed
possemus exquirere q[ui] pendent a ca[usa] mali extrinseca,
hoc est q[ui]m s[unt] in subiecto cum dependentia, quae sit
causa litas mali. Iam dubitandum e[st] p[ro]p[ter] q[ui] n[on] uidentur
q[ui] n[on] uidentur uniu[er]sali modum admittere quo mediante malis
a subiecto dependent. Cum n[on] docuerimus calitatem in ca[usa]
mali in hac unione consistere, si nulla datur in se
modificata et m[od]o, nulla et datur mali causa litas
Nullam uero dari unionem probat in primis in modis q[ui] sunt
sp[eci]ales uniones, n[on] possunt n[on] uniu[er]sali p[er] alias uniones q[ui]
quoniam daretur p[ro]p[ter] in infinitum. In q[ui] n[on] minus inconueniens
e[st] una unione p[er] alia uniu[er]sali quam unam actionem p[er] alia pende
re a ca[usa], et ubi p[er] aliu[m] ubi ce[ter] p[ro]u[en]it: sed haec sunt imp[er]tina.
q[ui] et imp[er]tina e[st] unionem p[er] aliam uniu[er]sali.

Constat de in in o[mn]ib[us] modis generali
sumptis. Unio n[on] p[otes]t dari nisi in casu q[ui] leat distinguuntur

30

sed modi quicunque sunt n̄ distinguuntur a re modificata: gēte
De minoribus nulla potest esse dubitatio. Nam si distinguuntur a re
potest se eam divina virtute suis conservari eam modificata,
quod est impossibile. Maior probatur, quia n̄ potest dari unio nisi in re
quod destructa unione ad invicem separantur: sed quia n̄ distinguuntur
a re n̄ possunt ita separari: ergo nulla inter se essent unione.
Vltimo confirmatur, quia quod a re n̄ distinguuntur sunt eadem realitas
in se: sed idem n̄ potest habere suam unionem: ergo quod a re n̄ dis-
tinguntur nulla copulantur unione, et sic quia destructa illa unio
non possunt conservari, quod est falsum.

Antequam hæc solvamus advertendum est
modos in duplici esse classe, alii n̄ substantiales, alii accidentales.
Los dicuntur ut docet Bar. disp. 32. sect. 1. no. 15. Substantia-
los dicuntur quod ad constitutionem, et complementum substantiæ per-
tinent, tales sunt unio inter materiam et formam, supposita
litas et cetera (si minus est a se lej distinctis) et in 2° no unio
humanitatis ad Verbum Divinum. Reliqui vero quod substantialem
ram in suo esse complecti adveniunt accidentales dicuntur,
nempe Verbi, Rationis, cetera inter primos et actiones productivas
subiecti numeranda videntur, in reliquos productiva accidentis.
De his tamen suo loco agendum est. De his quod vix ab
Intellectu affirmantur est pendere a subiectis tanquam a causa materiali,
minus propria si creationem excipiamus. Probatur assertio quoad
priorem partem. Omnes modi creatione concepti sunt facti rerum
quas modificant: sed quicunque facti n̄ est perse subsistentis de-
pendet a causa materiali: ergo modi qui sunt facti perse n̄ subsistent
dependet a causa materiali. Confirmatur quia actiones et produc-
tiones educit ad modorum recipiunt in subiectis, tanquam
in causa materiali, quemadmodum et actiones productivas sunt
substantialium, et accidentium, et realiter a subiectis
distinguntur, nec enim maior est ratio de his, quam de illis: quod
est facti productiva, nimirum modi, sunt et in subiecto, tanquam

ulla unione. Utriusq; n̄ copulari et du coniungi in se in ter-
 media unione, q̄ c̄n̄talem dependentiā hōis a sub̄to, quod
 p̄t̄ in actione educitua p̄t̄, distinguunt̄ n̄. Leat̄ a m̄ia; cū
 sit idem cum fr̄i, et h̄ q̄ c̄n̄tali a m̄ia pendet n̄ ad mittit
 unionis modum, quo illi u p̄ulect̄. Quo exemplo n̄ leue argu-
 mentū inducit̄ ad confirmandam m̄iam quam sequimur. Si
 n̄ actio distincta leat̄ a m̄ia, et q̄ ab illa caū n̄ indiget
 unione p̄p̄i dependentiā c̄n̄talem quā h̄t̄ ex r̄e sua enti-
 tatis, cūr modi q̄ eandem h̄nt̄ dependentiā, et imperfec-
 tionem, et in super leat̄ n̄ distinguunt̄ a sub̄to, illa indi-
 gebunt unione.

Obijeris maiorem eā uem, q̄ actio educitua
 ē cautitas in fieri m̄ia, q̄ mediane c̄e, fr̄i in fieri, prople
 rea illi n̄ concessit̄ media unione: modi uō intrinseci tan-
 modo sunt̄ effis: q̄ h̄nt̄ unionem ad sub̄m, et acti-
 nes educitua aliarum, fr̄um illam n̄ h̄nt̄. Act̄ unione
 n̄ legi nisi p̄p̄i distinctionem entitatum, q̄ cum maior sit
 inter sub̄m et actionem educitua, quā inter sub̄m
 et modum intrinseci, si actio illi n̄ h̄t̄, et m̄is n̄ habebit̄.

Art. 4. v. Deus concurret in gr̄e c̄e m̄tis

Quaestio tam de m̄ti c̄e, quam de fr̄ati interna p̄t̄ exitari,
 cum n̄ utraq; c̄e a leat̄ conferat̄, nullum q̄ det̄ c̄e, nisi de-
 pendent̄ a prima a qua n̄ h̄m̄ ēd̄ secūda entitas, uerum et
 cautitas, q̄ eund̄ illa sibi c̄n̄tali de p̄ndet, nulla ē, cum qua
 Deus n̄ concurret. Non querimus q̄ p̄t̄enti loca de hoc concursu
 absolute sumpt̄o, sed in quo gr̄e c̄e concurret cum m̄ia, ut det̄
 ē fr̄a, et cum fr̄i ut det̄ ē m̄ia? efficiēti ne d̄ando
 ē, et conseruando m̄iam et fr̄am, earumq; cautitas p̄
 actionem, an p̄sultando m̄ti fr̄am cum materia, et un-
 h̄o d̄o fr̄ati m̄iam cum prima?

Quādo querimus v. Deus concurret fr̄ati

et mater in modis ad compositum, hoc n. e. impossibile, cum nec e.
q. ita concurrunt ad compositum, ut in e. in r. includantur tan-
quam pars ex q. constituitur coalescit, q. d. divina perfectio in a. per-
te. Lepugnare nemo non videt. Sed cum scilicet det e. in
in gr. e. a. scilicet, et vice versa?

Affirmat igitur per questionem tenet D. s. s.
met. cap. 2. q. 12. sect. 2. quam et Lourentius confirmavit
lib. 7. cap. 7. q. 3. sect. 4. Cuius uo. per ipsum fundamentum
e. q. existimat receptionem separari posse a sustentatione,
et sicut in e. scilicet contentione quam prestat mater, q. illam
continet separari posse ab informatione, et cum sub his
his imperfectionibus n. deceat Deum concurrere cum ma-
sustentando scilicet, et cum scilicet informando mater, imo ma-
xime necessarium sit ut sit cum illis det e., ita absolute
concurrere docet.

Posse uo. receptionem separari a sustentatione
ne probat in a. scilicet, q. recipit in mater, n. in a. b. i. l. susten-
tatione: q. n. le pugnat e. d. n. concursu sustentationum, quin
det ulla receptio. Respondet in negando uiam, q. si le-
ceptio e. a. aliqua distincta a sustentatione pro uo. du-
bitio ad illam supponeret, ut bene intelligeremus recep-
tionem sine receptu sustentatione, sustentatione uo. sine
receptione, nunquam possemus scire, ut alijs exemplis patet.
Nam indistincta supponit a. unionem, ut intelligimus in-
distinctam sine unionem: unio uo. sine indistincta minime.

Probat de in e. ex p. uo. immanente, nam hoc
sit officit actu ac recipit, et in Deum cum sit concurrat,
cum p. uo. ad talem actionem p. illam di. agens, et n. recipiens:
q. et p. uo. di. sustentans mater et n. recipiens, it. e. a. 2.
malis sine receptione nunquam p. uo. sustentare. Respondet
p. uo. immanentem duplicem cautitatem ex uo. q. e.

